

Björn Joos

DE FAMILIETROFEE

MANTEAU
ficte

'Voor de deur brulde de hele menigte hetzelfde:

"Gek! Je bent knettergek!"

*Omdat ik had willen aantonen dat ik, ook voor de anderen,
een ander kon zijn dan ze dachten dat ik was.'*

Iemand, niemand en honderdduizend – Luigi Pirandello

1. STATUSUPDATE

Mundis. Waar dromen realiteit worden.

Voor de tweede keer die nacht schoof David zijn linkerhand in de zwarte handschoen en wreef met zijn rechterhand de plooi en glad. Hoe strakker de handschoen, hoe nauwkeuriger de navigatie. Daarna trok hij ook de rechterhandschoen aan. Hij plaatste de VR-bril met ingebouwde microfoon voor zijn ogen, bevestigde het brede elastiek achter zijn hoofd en kantelde de oortjes. Een storend streepje licht was zichtbaar aan de onderkant. Die verdomde neus. Met zijn wijsvinger duwde hij de bril iets meer naar rechts tot alle licht werd buitengesloten. Toen klikte hij op het gele Mundis-logo.

Meteen stond hij voor de glanzende deur die hij enkele uren daarvoor voor het eerst had geopend. Lauren had hem naar de woonkamer geleid, waar ze door het grote raam in stilte hadden genoten van het zicht op Barcelona. Ook nu liep hij naar het raam. Terwijl hij naar de duizenden lichtjes van het oude stadscentrum staarde, dacht hij terug aan de talrijke plaatsen waar hij tot nog toe in videogames had gewoond. Dit overtrof alles. Wie droomde immers níét van een appartement op de zestiende verdieping van het W-hotel?

Toch kon hij er niet ten volle van genieten. De vraag die hem de afgelopen uren wakker had gehouden, bleef aan hem knagen: was hij niet te hard van stapel gelopen?

Toen hij besloot het appartement te verlaten en zich omdraaide, viel hem een fotolijst op die er eerder die avond nog niet stond. Ook Lauren was dus teruggekeerd, en blijkbaar had ze toen een foto van haar dochttertje op de virtuele vensterbank

geplaatst. Ooit had ze terloops vermeld dat ze zich pas kon geven in een relatie als ze zeker wist dat haar dochtertje zich er ook in thuis zou voelen. Toen had hij er amper aandacht aan besteed, nu benam de herinnering aan die uitspraak hem de adem.

Hij zette zijn bril af, sleepte zich terug naar bed en plaatste de grijs geruite pantoffels naast elkaar op de grond, met de hielen evenwijdig aan de voeglijn van de tegels. Toen ging hij liggen en hij strekte beide armen uit op het laken. Op de achtergrond klonk drie keer het geklingel van de buffetklok.

Hij dacht aan Melanie. Hoe ze na haar nachtdienst thuis zou komen, vermoeid tegenover hem aan de ontbijttafel zou zitten, en nietsvermoedend aan haar trouwring zou draaien.

Terwijl in Mundis zijn status sinds deze avond op *Samenwonend* stond.

2. STILSTAAND WATER

Melanie staaarde naar de cacao op de melkkraag van haar cappuccino. Zonder haar blik af te wenden nam ze haar lepel en verdrong het hartje in een draaikolk.

Aan de overkant van de tafel, op de bank tegen de bespiegelde wand, ratelde Francesca over de man die ze het afgelopen weekend had ontmoet tijdens een rondleiding in Rome: ‘...Piazza di Trevi... Limburgse tongval... van Italiaanse afkomst... mijn stamboom in Gent geworteld... maar een Italiaans gevoel... verslingerd... Napolitaanse keuken... de woordspeling... grootouders uit Polen...’

Het geroezemoes in het café overstemde haar vriendin. Melanie kon de energie niet opbrengen om de flarden aan elkaar te plakken, ook al had ze anders aan een half woord genoeg.

‘Mel?’

Ze keek naar de vlokjes gestoomde melk en hoe die langzaam wegsmolten in de beige vloeistof.

‘Hallo, *earth to Melanie*. Wat is er?’

‘Niets.’ Haar stem was nauwelijks hoorbaar.

‘*Impossible*. Ik boom al zeker tien minuten door over Kacper, Poolse naam trouwens, en je hebt nog niet één keer geprobeerd mij in te tomen. Dat is niet de Melanie die ik ken.’

Ze haalde diep adem. Hoezeer ze er ook tegen opzag haar vriendin opnieuw lastig te vallen, deze keer zou ze haar steun echt nodig hebben.

‘Ik kan me er niet bij neerleggen, Fran.’

‘Waarbij?’

‘Bij een leven zonder kinderen. Mijn leven is alleen nog maar routine: ‘s nachts werken, rond de middag wakker worden in een

leeg huis, en daarna de uren tot Davids thuiskomst vullen met het zoveelste tijdschrift, de zoveelste winkel of de zoveelste koffie, zoals nu.' Ze ving Francesca's bedenkelijke blik op. 'Sorry, zo bedoel ik het niet, dat weet je wel.'

'Hevig; dat had ik niet zien aankomen! En dan bedoel ik niet dat complimentje.' Francesca lachte haar ontwapenend toe. 'Ik dacht echt dat jullie een evenwicht hadden gevonden. Wat nu?'

'Tja, wat nu? Vertel jij het maar. We hebben het jarenlang geprobeerd, ontelbare keren de gynaecoloog bezocht, elke maand opnieuw de ontgoocheling weggeslikt, en toen twee jaar lang de natuur haar gang laten gaan.'

Nauwelijks merkbaar trok ze haar schouders op, friemelde aan de onderlegger, rolde het hoekje op tot aan de 's' van Progres. 'En toch kan ik het niet loslaten. De wetenschap staat niet stil, misschien vinden ze nu wél iets?'

Terwijl ze de blik van haar vriendin zocht, merkte ze hoe het oudere koppel aan de tafel naast hen meeluisterde. Het raakte haar hoe de man en de vrouw tegen elkaar aanleunden terwijl zijn hand op die van haar rustte. De man sloeg zijn ogen neer. Het hoofd van de vrouw bewoog licht op en neer, alsof ze haar bemoedigend toeknikte.

'En wat zegt David?'

'Toen ik er vorig weekend over begon, steigerde hij meteen. Weet je wat hij zei? "Als we niet op de natuurlijke manier zwanger kunnen worden, is dat ongetwijfeld omdat er een risico is. Je wilt toch niet dat er iets mis is met ons kind?" Welk kind, Fran? Welk "óns kind"?!'

Francesca zweeg. Vreemd genoeg vond Melanie dat fijn, als of het haar de mogelijkheid bood in de cocon van haar eigen gedachten te blijven. De zonnestralen reflecteerden in de spiegel.

Door de spleetjes van haar half dichtgeknepen ogen bekeek ze haar eigen verbeterd gezicht.

‘En waarom denkt meneer dat de kous daarmee af is? Alsof ik niet van mening mag veranderen!’ Ze hapte naar lucht. ‘Straks ga ik naar een gynaecoloog die me is aangeraden door een collega. Ik moet, Fran, anders blijf ik malen en word ik gek, echt waar.’

Een ober slingerde de zonwering van het terras open, de verblindende reflectie in de spiegel verdween. Haar gelaat ontspande en ze keek haar vriendin recht in de ogen.

‘Trouwens, als ik alleen onderzoeken voor mezelf inplan, kan hij daar toch niets op tegen hebben?’ Ze verhief onopzettelijk haar stem: ‘Het is toch mijn lijf? Als ik een sonde in mijn vagina wil laten manoeuvreren, dan is dat toch mijn zaak?’

De man achter de toog schraapte zijn keel.

Het oudere koppel stond op en Melanie bloosde. Ze had hen met haar uithaal ongetwijfeld weggejaagd.

De man hield galant de mantel van zijn vrouw open. In plaats van hem langs de bredere doorgang te volgen wrong de vrouw zich tussen beide tafels door en kwam ze met kleine stapjes in haar richting. Melanie voelde de hand van de vrouw op haar schouder. Ze boog zich licht voorover: ‘Je hebt helemaal gelijk, meisje.’

Melanie raakte haar frêle hand even aan en bleef haar in de spiegel nakijken tot ze door de deur naar buiten ging. Ondertussen nam ze een slok koffie, verslikte zich en zette het kopje zonder te kijken neer. Het schoteltje kantelde, het lepeltje kletterde op de grond. Francesca zweeg nog steeds, raapte het lepeltje op en legde het naast het hare.

‘Er moet iets veranderen, Fran,’ zei Melanie kuchend. ‘Niets beweegt. Het is als stilstaand water.’

Francesca trok haar neus op: ‘En dat begint altijd te stinken.’

© 2024 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv, Franklink Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Björn Joos

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk: februari 2024

Omslagontwerp en binnenwerk: Jirka De Preter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4074 5

D/2024/0034/005

NUR 300